

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Casta dopravní stavby s. r. o.** se sídlem Pražská 467, Písek, zastoupený JUDr. Ondřejem Vislockým, advokátem se sídlem V Parku 2323/14, Praha - Chodov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 5. 2016, č. j. 10 Af 71/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dodatečným platebním výměrem ze dne 27. 3. 2013, čj. 553097/13/2208-24803-305943 (dále „platební výměr“), Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále „správce daně“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2010 ve výši 204 000 Kč uložil mu povinnost uhradit penále ve výši 40 800 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2014, čj. 22907/14/5000-14306-702189 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému platebnímu výměru a tento platební výměr potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu zamítl. Přisvědčil žalovanému, že žalobce neprokázal, že předmět plnění podle smlouvy o poskytování služeb ze dne 26. 2. 2010 se odlišuje od předmětu plnění podle smlouvy o poskytování provozních služeb ze dne 1. 7. 2008. Správce daně proto neuznal žalobci nárok na odpočet daně ve výši 204 000 Kč ze základu

daně 1 020 000 Kč podle daňového dokladu vystaveného společností Casta a. s. na základě smlouvy ze dne 26. 2. 2010.

[4] Krajský soud ze spisu zjistil, že správce daně provedl veškeré navržené důkazy včetně výslechu svědka Ing. Z. M., který se měl podílet na realizaci zakázek v roce 2010 i v předchozích letech. Soud přitakal žalovanému, že z provedených důkazů nebylo možné zjistit, v čem konkrétně spočívala činnost Ing. M., ve prospěch jakého subjektu ji Ing. M. vykonával a jak se jeho činnost případně lišila oproti předchozím rokům, a to s ohledem na personální provázanost žalobce a společnosti Casta a. s.

[5] Ing. M. sice uvedl, že funkci vedení stavební výroby zastával sám, ovšem na dalších listinných důkazech jsou podepsány ještě další osoby z řad statutárního orgánu žalobce a jeho pověřených zaměstnanců. Tvrzení Ing. M., že v roce 2008 pro žalobce nepracoval a následně se pouze seznamoval s jeho činností, aby ji mohl v roce 2010 řídit, je v rozporu se stavebním deníkem z roku 2009, kde je Ing. M. uveden jako osoba oprávněná jednat za žalobce. Z obsahu smlouvy z roku 2008 nadto nevyplývá, že by si žalobce zajišťoval sám výrobní řízení v letech 2008 a 2009.

[6] Žalobce dále tvrdil, že výrobní činnost prováděli zaměstnanci i v době, kdy platila smlouva z roku 2010; toto tvrzení je však v rozporu s obsahem této smlouvy, kde je uvedeno, že manažerské služby bude poskytovat Ing. M., i v rozporu s výpovědí Ing. M., že funkci vedení stavební výroby zastával sám. Ve smlouvě z roku 2010 chybí vymezení, jaké práce zajišťuje žalobce a jaké Ing. M.. Tvrzení žalobce ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění ohledně smlouvy z roku 2010, že vzhledem k rostoucímu počtu zakázek mohl uzavřít speciální smlouvu ohledně prací Ing. M., bylo v rozporu s jeho podáním ze dne 12. 9. 2012, podle kterého není ve smlouvě z roku 2008 zahrnuto výrobní řízení, které si žalobce zajišťoval sám. Žalobce neuvedl, co konkrétně mají prokázat zjišťovací protokoly a protokoly o odstranění závad z roku 2010 podepsané Ing. M.. Zjišťovací protokoly nesou podpisy žalobcových zaměstnanců. Z prohlášení účastníků za žalobce podepsaného jednatelem žalobce Ing. Kuchařem vyplynulo, že výrobní činnost v roce 2010 vykonávali žalobcovi zaměstnanci, ačkoli již v té době platila smlouva z roku 2010; správce daně proto správně uzavřel, že tyto důkazy rovněž neosvědčují odlišnost mezi smlouvami z roku 2008 a 2009.

[7] Žalobce odmítl v daňovém řízení předložit soupis veřejných zakázek, o které se ucházel. Tento přístup nelze zhojit v soudním řízení, které není pokračováním daňového řízení. Krajský soud proto zamítl žalobcův návrh na doplnění dokazování tímto soupisem, stejně jako návrh na výslechy svědků, kteří mohli prokázat obsah tohoto soupisu. Krajský soud na závěr rozsudku připomněl mechanismus rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a odkázal na související judikaturu. Zdůraznil, že pokud správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů na daňovém dokladu, ztrácí daňový doklad důkazní hodnotu a daňový subjekt je povinen prokázat svůj nárok na odpočet jinými důkazními prostředky.

III.

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že poskytování manažerských služeb Ing. M. podle smlouvy z roku 2010 dostatečně prokázal předloženými smlouvami o dílo, protokoly o odstranění závad či dopisy Ing. M.

pokračování

adresovanými dodavateli jménem stěžovatele. Z těchto důkazů dle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že došlo k uzavření smluv o dílo, kde stěžovatel figuroval jako objednatel či zhotovitel, a dále i tvrzená činnost Ing. M.. Ing. M. je totiž uveden v záhlaví smluv jakožto osoba oprávněná jednat ve věcech technických, k odsouhlasení dokladů a k fakturaci, v zápatí smluv jakožto autor dokumentu, případně je Ing. M. na dokumentech podepsán jako výrobní ředitel. Z důkazů provedených v daňovém řízení naopak neplyne, že by Ing. M. tyto činnosti vykonával pro stěžovatele před uzavřením smlouvy z roku 2010. Rovněž Ing. M. vypověděl, že činnost výrobního ředitele vykonával pro stěžovatele až od roku 2010; předtím se s touto činností pouze seznamoval, případně vykonával dílčí záležitosti. Teprve od roku 2010 Ing. M. řídil výrobní činnost, tj. řídil zakázky, zaměstnance, určoval řízení stavební mechanizace a tvorbu výrobních plánů, a dále zodpovídal za vedení staveb stěžovatele.

[9] Stěžovatel v daňovém řízení obecně navrhl výsledky svědků ve svém vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 21. 12. 2012 a v odpovědi na výzvu ze dne 27. 5. 2014); žalovaný jej však nevyzval k upřesnění. V žalobě navrhl výsledky konkrétně určených svědků z řad svých zaměstnanců a dále členů statutárních orgánů stěžovatele a společnosti Casta a. s. Krajský soud podle stěžovatele nepostupoval správně, pokud tyto důkazy neprovedl s poukazem na to, že stěžovatel odmítl v daňovém řízení předložit soupis veřejných zakázek, o které se ucházel, a dále s tím, že řízení o správní žalobě není řízením nalézacím, nýbrž přezkumným. Není přípustné odmítnout stěžovatelem navržené důkazy s poukazem na přezkumný charakter soudního řízení.

[10] Na závěr stěžovatel uvedl, že se krajský soud nevypořádal se dvěma žalobními námitkami. Podle první námitky měl správce daně vyhodnotit smlouvu z roku 2010 podle jejího obsahu jako dodatek ke smlouvě z roku 2008, kterým byla sjednána zvláštní odměna pro společnost Casta a. s. za služby poskytované Ing. M. Podle druhé námitky správce daně postupoval v rozporu s daňovými principy, pokud na jedné straně uznal postup společnosti Casta a. s., která z částky přijaté od stěžovatele odvedla daň z příjmů i DPH, na druhé straně však odmítl akceptovat postup stěžovatele, který totožnou částku zahrnul do daňově účinných nákladů.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel prakticky jen zopakoval svou předchozí argumentaci, na kterou již žalovaný reagoval v řízení daňovém i v řízení před krajským soudem. Stěžovatel nerozptýlil pochybnosti o faktickém plnění na základě smlouvy z roku 2010, neboť neprokázal, v čem se lišila faktická činnost Ing. M. pro stěžovatele na podkladě smlouvy z roku 2010 oproti předchozím rokům, v nichž Ing. M. pracoval jako zaměstnanec společnosti Casta a. s. Stěžovatelem předložené důkazy prokazovaly pouze formální stránku věci a nebyly ve svém obsahu jednotné; plynulo z nich, že Ing. M. se podílel na realizaci stěžovatelových zakázek jak v letech 2008 a 2009, tak v roce 2010, aniž by bylo patrné, v čem se činnost v roce 2010 lišila oproti předchozím rokům; to ostatně nevyplývalo ani z žalobní a stížní argumentace.

[12] Možnost dokazování před soudem nelze chápat jako možnost daňového subjektu napravit svou důkazní pasivitu v daňovém řízení. Krajský soud se problematikou daňově uznatelných nákladů z hlediska daně z příjmů zabýval v souvisejícím rozsudku ohledně daně z příjmů; tato otázka však byla z hlediska DPH okrajová, a proto není podstatné, že

se jí krajský soud v nynějším rozsudku blíže nezabýval. Povinnost odvést DPH nezakládá bez dalšího právo na odpočet daně. Daňové orgány rovněž nebyly povinny nahlížet na smlouvu z roku 2010 jako na dodatek ke smlouvě z roku 2008, aby byl zachován tvrzený nárok na odpočet; pokud se krajský soud k této problematice nevyjádřil, nemá to za následek nepřezkoumatelnost, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je zjevně ucelené, logické a doložené.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou ohledně posouzení smlouvy z roku 2010 ve prospěch stěžovatele jakožto pouhého dodatku ke smlouvě z roku 2008 zahrnujícího zvláštní smluvní odměnu, a žalobní námitkou, že správce daně postupoval v rozporu s daňovými principy, pokud na jedné straně uznal postup společnosti Casta a. s., která z částky přijaté od stěžovatele odvedla daň z příjmů i DPH, na druhé straně však odmítl akceptovat postup stěžovatele, který totožnou částku zahrnul do daňově účinných nákladů. Pokud by tato kasační námitka byla důvodná, již tato okolnost by sama o sobě vedla ke zrušení kasační stížností napadeného rozsudku.

[16] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013 – 33).

[17] Byť se krajský soud výslovně nevyjádřil k návrhu stěžovatele, aby finanční orgány posoudily smlouvu z roku 2010 pouze jako dodatek ke smlouvě z roku 2008, nelze z toho důvodu označit jeho rozsudek za nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že pro posouzení důvodnosti žaloby považoval krajský soud za podstatné, zda žalobce prokázal uskutečnění sporovaného zdanitelného plnění tak, jak bylo deklarováno na předmětném daňovém dokladu. Tímto směrem také vedl svou argumentaci a ve shodě s žalovaným uzavřel, že poskytnutí služeb podle smlouvy z roku 2010 nebylo prokázáno. Pokud tedy stěžovatel neprokázal, že fakticky přijal deklarované plnění z titulu smlouvy z roku 2010, nelze mu přiznat nárok na odpočet DPH z ceny tohoto plnění. Případná interpretace dané smlouvy pouze jakožto dodatku ke smlouvě z roku 2008 na tomto závěru nic nemění;

pokračování

povaha právního titulu, na jehož základě mělo být plnění poskytnuto, totiž nic nevypovídá o tom, zda bylo toto plnění fakticky uskutečněno.

[18] Obdobně nelze dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ani z toho, že krajský soud výslovně nereagoval na námitku, že správce daně měl vzít potaz, že společnost Casta a. s. zahrnula spornou částku přijatou od stěžovatele do výnosů a odvedla z ní DPH i daň z příjmů. Postup společnosti Casta a. s. nebyl předmětem daňového řízení, jehož výsledkem bylo žalobou napadené rozhodnutí v nynější věci; daný argument se nadto věcně dotýkal problematiky daně z příjmů, nikoli DPH, a to včetně judikátů zmiňovaných stěžovatelem v žalobě.

[19] Stěžovatel dále namítl, že tvrzenou činnost Ing. M. podle smlouvy z roku 2010 dostatečně prokázal předloženými smlouvami o dílo, protokoly o odstranění závad či dopisy Ing. M. adresovanými dodavateli jménem stěžovatele, a dále svědeckou výpovědí Ing. M. Kasační soud stěžovateli nepřisvědčil.

[20] Ze správního spisu vyplývá, že důvodem doměření DPH za zdaňovací období prosinec 2010 bylo neuznání nároku na odpočet ve výši 204 000 Kč podle daňového dokladu vystaveného stěžovateli jako odběrateli společností Casta a. s. jakožto poskytovatelem manažerských služeb podle smlouvy o poskytování manažerských služeb ze dne 26. 2. 2010. Správce daně neuznal nárok na odpočet, neboť společnost Casta a. s. fakturovala v roce 2010 stěžovateli poskytování manažerských služeb zároveň podle smlouvy ze dne 1. 7. 2008 a stěžovatel neprokázal, v čem spočívala odlišnost obou uvedených smluv. Podle správce daně byly totožné manažerské služby stěžovateli fakturovány dvakrát.

[21] Stěžovatelem uváděnými důkazy se žalovaný podrobně zabýval v žalobou napadeném rozhodnutí, kde přehledně a přesvědčivě vylíčil, proč tyto důkazy nerozptýlily pochybnosti daňových orgánů o oprávněnosti nároku na odpočet DPH za zdaňovací období prosinec 2010. Se závěry žalovaného se kasační soud bezesbýtku ztotožnil, a to ve shodě s krajským soudem.

[22] Žalovaný upozorňoval na formální charakter uvedených listinných důkazů a na to, že stěžovatel měnil své vysvětlení ohledně pojmu „výrobní činnost“; v protokolu ze dne 24. 10. 2012 uvedl, že výrobní činností se rozumí činnost stavbyvedoucích, ale toto tvrzení postupně změnil tak, že výrobní činností se rozumí činnost výrobního ředitele (srov. např. vyjádření ze dne 27. 5. 2014).

[23] Ing. M. ve své svědecké výpovědi nerozlišoval odběratelsko-dodavatelské vztahy mezi stěžovatelem a společností Casta a. s.; při popisu své činnosti pro stěžovatele totiž zmínil i spolupráci s odběrateli společnosti Casta a. s. (obec Průhonice, Kaufland Česká republika v. o. s.). Stěžovatel k tomu uvedl, že stavbu obou zakázek vedla jeho společnost. V rozporu s tímto tvrzením je však na zápisech z kontrolních dnů stavby č. 3 ze dne 17. 3. 2010 a č. 10 ze dne 5. 5. 2010 jako kontaktní osoba ve věcech vedení stavby uveden Ing. A. za společnost Casta a. s. a Ing. M. je uveden jako hlavní stavbyvedoucí. Tvrzení Ing. M., že v roce 2009 nevedl zakázky stěžovatele, je v rozporu s jeho podpisy na kopiích listů stavebního deníku č. 5743856 a 5743857 z roku 2009, kde je uveden jako zástupce stěžovatele. Ing. M. dále výslovně uvedl během své výpovědi, že funkci výrobního ředitele

zastával v roce 2010 pouze on sám. Toto tvrzení stěžovatel dokládal například protokoly o odstranění závad z roku 2010, kde je Ing. M. označen jako výrobní ředitel, zápisy z kontrolních dnů stavby, kde je Ing. M. uveden jako stěžovatelův stavbyvedoucí, či objednávkami, které v roce 2009 podepisoval Ing. Kuchař a v roce 2010 Ing. M.. Součástí důkazního materiálu je však i řada obdobných listin, které za stěžovatele podepisovali jeho vlastní zaměstnanci či členové jeho statutárního orgánu. V této souvislosti lze poukázat například na soupisy provedených prací a dodávek podepsané V. Š. (dodavatel MIKLAS CZ s. r. o. – listopad 2010, Č. M. – březen 2010, AZ-Proel s. r. o. – červen 2010), či soupis provedených prací a dodávek a zjišťovací protokol o provedených pracích za červen 2010 podepsané Jiřím Kuchařem z akce Rekonstrukce haly MOTOR – vybudování rampy, jejímž odběratelem byla společnost Casta a. s.

[24] Součástí důkazního materiálu je rovněž objednávka adresovaná dodavateli Casta a. s. ze dne 26. 8. 2010 podepsaná Jiřím Kuchařem, který však dle tvrzení stěžovatele a Ing. M. v rozhodném období již nevykonával vedení stavební výroby. Stěžovatel rovněž uváděl, že zřízení místa výrobního ředitele v roce 2010 bylo odůvodněno nárůstem zakázek, tvrzený nárůst však neprokázal; finanční orgány oproti tomu obstaraly sdělení Českého statistického úřadu o vývoji cen stavebních prací, které neprokázalo tak razantní pokles cen stavebních prací, jako tvrdil stěžovatel. Nepředložil ani finančními orgány požadovaný soupis veřejných zakázek, na jehož základě by bylo možné ověřit stěžovatelem tvrzené organizační schéma, podle kterého byla v roce 2010 funkce výrobního ředitele vykonávána externě.

[25] Stěžovatel přesvědčivě nevysvětlil uvedené rozpory ani v navazujícím soudním řízení, a neučinil tak ani v kasační stížnosti, kde existenci protichůdných důkazů ponechal stranou a na podporu své argumentace odkázal pouze na část důkazního materiálu.

[26] Kasační soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud měl provést navržené výslechy svědků a nemohl je odmítnout s poukazem na přezkumný charakter soudního řízení. Krajský soud argumentoval charakterem soudního řízení pouze podpůrně. Stěžejním důvodem odmítnutí důkazů, s nímž se kasační soud ztotožňuje, byla skutečnost, že stěžovatel tyto důkazy nenavrlh v daňovém řízení, ačkoli mu v tom nic nebránilo; není přitom úkolem správce daně, aby za stěžovatele blíže specifikoval osoby, které chce stěžovatel vyslechnout jako svědky. Naopak je povinností daňového subjektu, aby navrženého svědka přesně označil včetně kontaktních údajů, a uvedl, co má být jeho výpověď prokázáno ve vztahu k předmětu daňového řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2008, čj. 8 Afs 70/2007 – 102, obdobně např. rozsudek ze dne 25. 2. 2010, čj. 1 Afs 3/2010 – 76). V průběhu daňového řízení stěžovatel navrhl dne 25. 1. 2013 výslech svědků v obecné rovině; konkrétně jmenoval pouze Ing. M., jehož výslech finanční orgány provedly. V přípisu ze dne 27. 5. 2014 stěžovatel odmítl na výzvu správce daně předložit soupis veřejných zakázek, o které se ucházel v rozhodném období, s tím, že považuje dosud předložené důkazy za dostatečné a obsah soupisu lze prokázat svědeckými výpověďmi „*kohokoliv ze společnosti Casta dopravní stavby*“; těmito (blíže nespecifikovanými) výpověďmi tedy stěžovatel zamýšlel pouze prokázat obsah soupisu veřejných zakázek, ačkoli bylo možné tento obsah prokázat i listinnými důkazy (což stěžovatel výslovně odmítl).

pokračování

[27] Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, čj. 2 Afs 35/2009 - 91, č. 1906/2009 Sb. NSS, správní soudnictví stojí na principu plné jurisdikce. To znamená, že krajský soud je povinen se vypořádat i s nově navrženými důkazními prostředky a posoudit jejich relevanci. Veškeré předložené důkazy se přitom musejí vztahovat k časovému okamžiku, ve kterém rozhodoval správní orgán. V této souvislosti nelze odhlédnout od specifické povahy daňového řízení. Daňový subjekt v něm nese důkazní břemeno ohledně prokázání všech skutečností, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Koncepce daňového řízení je přitom založena na úzké součinnosti daňového subjektu a správce daně. Pokud správce daně pojme pochybnosti o správnosti daňových tvrzení, je povinen umožnit daňovému subjektu svá tvrzení prokázat. Pokud daňový subjekt navzdory řádné výzvě daňových orgánů nepředloží požadované důkazy k prokázání svých tvrzení, nemůže následné rozhodnutí vydané v daňovém řízení zpochybňovat v řízení před soudem předkládáním důkazů, které mohl předložit již v daňovém řízení. Je tomu tak proto, že řízení před správním soudem nemá nahrazovat řízení před daňovými orgány a daňový subjekt nemůže svou procesní liknavost napravovat až v soudním řízení. Závěry tohoto rozsudku lze bezesbýtku vztáhnout i na nyní projednávanou věc, neboť stěžovateli nic nebránilo předložit v žalobě navržené důkazy již v průběhu daňového řízení. Byť byl rozsudek čj. 2 Afs 35/2009 - 91 zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09, Ústavní soud nezpochybnil shora popsanou klíčovou část argumentace, která se stala součástí ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Afs 194/2014 - 64, nebo ze dne 25. 9. 2014, čj. 4 Afs 142/2014 - 22).

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu